

Af Kai
Kjær-Hansen

Før søndagen

Gud, jeg forstår dig ikke, men jeg stoler på dig

Tolvte søndag efter trinitatis

Markus kap. 7 vers 31-37:
Og da (Jesus) gik bort igen
fra egnene omkring Tyrus,
kom han over Sidon midt
igennem Dekapolis' egne til
Galilæas sø. Og de kom-
mer til ham med en døv,
som også vanskeligt kunne

tale, og beder ham om at
lægge sin hånd på ham. Og
han tog ham til side, bort
fra skaren, og stak sine
fingre i hans øren, spyttede
på dem og rørte ved hans
tunge, så op mod Himme-
len, sukkede og sagde til

ham: »Effata!« det bety-
der: luk dig op! Da åbne-
des hans øren, og straks lø-
stes det, der bandt hans
tunge, og han talte tyde-
ligt. Og Jesus forbød dem
at sige det til nogen. Men
jo mere han forbød dem

det, des ivrigere forkyndte
de det. Og de blev over al
måde slået af forundring
og sagde: »Han har gjort
alle ting vel. Han får både
de døve til at høre og de
stumme til at tale«.

Alle kender vist til, at et enkelt ord fra en større sammenhæng hænger ved samtidig med, at andre ord glemmes.

Sådan er det med det lille ord »Effata«, som har brændt sig ind i dem, der var med Jesus, da han lukkede de døde øren op, så manden igen kunne tale tydeligt og klart.

Et magisk ord er det ikke. Tværtimod er det et ganske almindeligt ord på aramaisk. Men dette lille og almindelige »luk op« bliver på Jesu læber til det kraftfyldte og guddommelige ord, som skaber nye øren og en ny tunge.

Dette guddommelige »Luk op« er ledsaget af bøn — Jesus ser op mod Himmelen — og af en sukken eller en stønnen. Her såvel som andre steder, hvor Jesus møder noget, der strider imod Guds oprindelige skaberorden, sukker eller stønner han sammen med de lidende.

For Jesus — men også for os som kristne — gives der situationer, hvor et højstemt Halleluja er upassende.

Netop fordi al vor nød i dybeste forstand også er hans sag, lider han med denne mand, beder for ham, sukker sammen med ham og udtaler på Guds vegne nogle almindelige ord, som alligevel gør underværker. Fordi Gud står bag dem.

Og så er manden, befriet fra sin lidelse, sat fri til at bruge sine øren og sin tunge til at høre, hvad Gud ellers har at sige og til at lovsynge himmelens og jordens skaber for alt godt.

Og lovsynge og prise Gud, også selv om tidligere med-lidende stadigvæk måtte slås med den lidelse, han var befriet fra.

Men så kan det da vel tænkes, at også denne helbredte mand senere har måttet bede, sukke og stønne sammen med tidligere lidelsesfæller. Og dermed for sit eget vedkommende under-

trykke et Halleluja, som ellers er født af Gud.

I mødet med lidelsen — med moderen, der lige har født et totalt misdannet menneske-barn — er vi alle sammen små. Og det bedste i den eller lignende situationer er at stønne med og bede, udøse for livets Gud alle ens tvivl om, han virkelig er livets Gud, klage sin nød for dermed at undgå at komme til at anklage Gud. Eller for den sags skyld: anklage sig selv, når den totale meningsløse lidelse har ramt en.

Og så regne med, at livets Gud stadigvæk kan hviske ord med trøst ind i ens hjerte. Og at han bliver ved med dette, så lang tid der er brug for det.

Svaret på, hvorfor Jesus kun hjalp nogle, men ikke alle syge, som han mødte, gives os ikke. Svaret på, hvorfor lidelsen rammer nogle ganske bestemte i dag, som indtil deres død må kæmpe med denne lidelse, gives der heller ikke.

At Jesus i denne beretning er fremstillet som den, der skaber nyt, genskaber det, som er i uorden, er tydeligt. Som Gud ved skabelsen skabte alt »såre godt«, sådan kan de, der bragte den døde til Jesus sige: »Han har gjort alle ting vel«.

Og alligevel er lidelsen der stadig — for de mange. Og ikke blot tunghøre, men også tungemme og talebesværede kan i sandhed prise Gud. Og i Guds øren er den lovsang, så sandt som den er skabt af ham selv, fuldt på højde med den lovsang, som toner frem fra dem med de rene stemmer. Og de rene stemmer gør ikke lovsang til lovsang for Gud, dersom sangen ikke er skabt af Gud.

Når Jesus i anden forbindelse siger, at der er beredt ham lovsang af »spædes og diendes mund« (Math. 21,16), er det vanskeligt at godtage, at pointen i dagens tekst skulle være den, at kun

dem, der har øren, der fungerer, og tunger der dermed løses, kan synge ret for Herren.

Jesu undere er udtryk for det frembrydende Guds Rige. Det er ikke demonstrationsundere, men barmhjertighedsgerninger. Og de er tegn på, hvordan alt engang skal være, når Guds Rige definitivt kommer, og hvor Gud skaber en ny himmel og en ny jord.

Når den tid kommer, skal enhver tunge bekende til Gud Faders Ære: Jesus Kristus er Herre.

Denne bekendelse skal også tvinges frem hos dem, som gik igennem livet uden lidelse og også uden Gud.

Denne bekendelse skal tone frem hos dem, som allerede på denne jord havde fået lagt denne bekendelse ind på deres tunger.

De døde, blinde, spedalske og de andre syge, som Jesus gjorde raske, skal fortsætte lovsangen. Men i det store kor skal der også være mennesker, som var og blev ved med at være halte, blinde og misdannede på denne jord, men som Gud alligevel havde fået sagt det mægtige »Luk op« til, og hvor Jesus var disse menneskers Herre midt i nøden og den vedvarende lidelse.

Når alt kommer til stykket, er vi nemlig alle misdannede af synd. For at høre det og for igennem al lidelse med tungen at kunne bekende, at Jesus — alt til trods — alligevel er Herren, der har alle ting under kontrol, må Gud igennem sit ord lukke vore øren op. Når de er lukket op af Gud, lukkes munden ikke på vores klage i lidelsen, men derimod lukkes der af for anklagen mod livets Gud.

Og af Guds ubegribelige nåde når nogle derhen, at de midt i lidelsen kan sige: Gud jeg forstår dig ikke, men jeg stoler på dig!